

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อประมวลความคิดเห็นของครูอนุบาลที่มีต่อแบบฝึกหัดคัดลายมือแนวใหม่ที่สร้างขึ้น

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นครูที่สอนชั้นอนุบาลและชั้นเด็กเล็กในกรุงเทพฯ จำนวน ๘๕ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบฝึกหัดคัดลายมือแนวใหม่ที่ได้สร้างขึ้นตามผลงานวิจัยของ พูนสุข บุญสวัสดิ์ และ วรณี โสมประยูร และได้สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับแบบฝึกหัดคัดลายมือที่ได้สร้างชิ้นนั้น คำถามในการสอบถามแบ่งเป็น ๑๖ ข้อใหญ่ และ ๓๑๖ ข้อย่อย ผู้ตอบจะต้องดูแบบฝึกหัดคัดลายมือที่สร้างขึ้นประกอบการตอบ

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกหัดคัดลายมือแนวใหม่ขึ้น โดยยึดผลการวิจัยเดิมที่มีผู้ศึกษามาแล้ว และได้สร้างแบบสอบถามเพื่อประมวลความคิดเห็นของครูอนุบาลเกี่ยวกับแบบฝึกหัดคัดลายมือแนวใหม่นี้ และนำข้อมูลมาหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Diviation)

ผลของการวิจัย

ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า

- ๑. มีความจำเป็นมากที่เด็กจะต้องฝึกเขียนตัวอักษรทุกตัวจากจุดเริ่มต้นที่ถูกต้อง
- ๒. ทิศทางของการเขียนตัวอักษรในแบบฝึกหัดทุกตัวมีความถูกต้องและเหมาะสมมาก
- ๓. การใส่ลูกศรบอกทิศทางของตัวอักษรส่วนใหญ่เหมาะสมมาก ยกเว้นตัวอักษร

ข ข ฃ ฉ ฉ ญ จ ฎ ฏ ฐ

เพราะเป็นตัวอักษรที่เขียนค่อนข้างยากและลูกศรไม่ค่อยชัดเจน ควรใส่ข้างนอกตัวอักษรมากกว่า

- ๔. การเรียงลำดับตัวอักษรจากง่ายไปยาก ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมมาก นอกจากตัวอักษร

ช ช ฌ ฉ ฌ

เพราะครูผู้สอนคิดว่าตัวอักษร ๔ ตัวนี้ยากและควรอยู่ลำดับหลัง

- ๕. ภาพประกอบตัวอักษรมีความเหมาะสมมาก ยกเว้นตัวอักษร จ
- ๖. ภาพประกอบเส้นตรงและตัวอักษรทุกตัวสื่อความหมายมาก
- ๗. คิคว่านักเรียนจะชอบภาพต่าง ๆ และการเขียนแบบนี้มาก โดยเฉพาะประเภทเส้นตรงและตัวอักษร

- ๘. เด็กมีความจำเป็นปานกลางที่จะต้องเขียนเส้นตรง เส้นโค้ง วงกลม วงกลมและเส้นตรงเชื่อมกัน ก่อนเขียนพยัญชนะนอกจาก เส้นตรงขึ้นและลงที่มีความจำเป็นต้องให้เด็กฝึกมาก

- ๙. ขนาดของเส้นซึ่งให้เด็กหัดเขียนพอเหมาะแล้ว
- ๑๐. เด็กสมควรปานกลางที่จะหัดเขียนเส้นโค้งและเส้นตรงเชื่อมกันเหล่านั้นก่อนเขียนพยัญชนะ

๑๑. ทิศทางของตัวอักษรส่วนใหญ่มีความจำเป็นปานกลางที่ต้องให้เด็กฝึกฝน
นอกจาก

ง ว ร ษ ฅ ศ ค ต ข ฌ ห
ซึ่งครูมีความเห็นว่ามีจำนวนมาก.

๑๒. การให้เลขบอกทิศทางของการเขียนตัวอักษรทุกครั้งเหมาะสมแล้ว

๑๓. ขนาดของตัวอักษรซึ่งให้เด็กหัดเขียนพอดีแล้ว

๑๔. คิดว่านักเรียนจะเขียนทั้งหมดได้ปานกลาง นอกจาก

ง ว บ ป ก ซึ่งนักเรียนจะเขียนได้มาก

๑๕. ภาพประกอบเส้นเหมาะสมปานกลาง นอกจากภาพประกอบเส้นตรงลง
เส้นตรงขึ้น เส้นตรงแนวนอนไปทางซ้าย และเส้นโค้งครึ่งวงกลมไปทางขวา ซึ่งมี
รายละเอียดมากเกินไป

๑๖. ภาพประกอบเส้นโค้ง ประเภทวงกลมและเส้นตรงเชื่อมกัน สื่อความ
หมายได้พอประมาณ

๑๗. ภาพทั้งหมดนี้ นักเรียนระบายสีได้เหมาะสมพอประมาณ

๑๘. ขนาดภาพและรูปเล่มเหมาะสมพอประมาณ

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่เข้าใจและเห็นด้วย
กับการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงแบบฝึกหัดคัดลายมือแนวใหม่นี้ และพร้อมที่จะให้ความ
ร่วมมือในการหาข้อมูลใหม่ ๆ ทางการศึกษา โดยเห็นได้จากการอภิปรายและข้อเสนอ
แนะที่ตัวอย่างประชากรได้ให้มา

ส่วนแบบฝึกหัดแนวใหม่ที่สร้างขึ้นนั้นจากผลการวิจัยพบว่า ยังต้องปรับปรุงแก้ไข
เพื่อให้เป็นแบบฝึกหัดที่สมบูรณ์ ดังนี้คือ

๑. แก้ไขและปรับปรุง การใส่ลูกศรบอกทิศทางตัวอักษร ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ให้
ไว้ในกรอบภาพ

๒. แก้ไขและปรับปรุงตัวอักษรในแบบฝึกหัดให้ตัวโตกว่านี้เล็กน้อย
๓. แบบฝึกควรมีจำนวนบรรทัดให้มากกว่านี้
๔. แก้ไขและปรับปรุงภาพประกอบบางภาพให้เหมาะสม และสื่อความหมาย

ยิ่งขึ้น

๕. แก้ไข ปรับปรุง เส้น วงกลม ที่ให้เด็กฝึกหัดให้เป็นวงกลมที่ใหญ่ขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะแบ่งเป็น ๒ ส่วน คือ

๑. ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย
๒. ข้อเสนอแนะของตัวอย่างประชากร

๑. ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย

- ๑.๑ ในการสร้างแบบฝึกหัดคล้ายมือที่สมบูรณ์ควรสร้างโดยดำเนินการ

ตามขั้นตอนดังนี้

๑.๑.๑ มีแบบฝึกการเขียนเส้นต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็น
พยัญชนะไทยทั้ง ๑๓ เส้น โดยเรียงลำดับจากเส้นที่ง่ายไปหายากดังที่มีผู้วิจัยมาแล้ว โดย
ที่มีภาพประกอบให้มีความสัมพันธ์กับเส้นที่ให้เด็กเขียน เพื่อเป็นการจูงใจและเร้าใจเด็กที่
เริ่มหัดเขียน

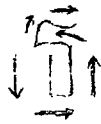
๑.๑.๒ เพิ่มแบบฝึกเขียนหัวพยัญชนะและเส้นตรงที่เชื่อมกัน เพื่อ
ฝึกมือให้คล่องก่อนที่จะเริ่มเขียนพยัญชนะ โดยมีภาพประกอบให้มีความสัมพันธ์กับเส้นต่างๆ
เช่นเดียวกัน

๑.๑.๓ แบบฝึกหัดพยัญชนะไทยควรเรียงลำดับจากกลุ่มที่ง่ายที่สุด
ไปหากลุ่มที่ยากที่สุดตามที่มีผู้วิจัยมาแล้ว

๑.๑.๔ ภาพต่าง ๆ ที่ประกอบแบบฝึกควรถูกให้เป็นภาพที่สวยงามดึงดูด
ความสนใจของเด็กมีขนาดโตชัดเจน ง่ายต่อการทำความเข้าใจ เหมาะกับการระบายสี
และที่สำคัญที่สุดคือความสัมพันธ์ระหว่างภาพและตัวพยัญชนะที่ให้เด็กหัดเขียนควรจะกลมกลืน
และสอดคล้องกัน

๑.๑.๕ ควรเพิ่มระยะเวลาการฝึกคัดในแต่ละช่วง เพื่อเด็กจะได้มีโอกาสฝึกมากขึ้น

เช่น

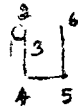
๑.๑.๖ ลูกศรบอกทิศทางของพยัญชนะอาจใส่ข้างนอกตัวพยัญชนะได้

เช่น

๑.๑.๗ การให้เลขบอกลำดับการเขียนตัวพยัญชนะ มีรายละเอียดค่อนข้างน้อยเกินไป: ควรจะปรับปรุง

เป็น

โดยเพิ่มขนาดของตัวอย่างพยัญชนะให้โตขึ้น

๑.๑.๘ แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นอาจแบ่งได้เป็น ๓ ตอนคือ

๑.๑.๘.๑ ประเภทเส้นตรง เส้นโค้ง มีอยู่ ๑๑ เส้น

๑.๑.๘.๒ ประเภทวงกลม และประเภทวงกลมและเส้นตรง เชื่อมกันมี ๑๐ เส้น

๑.๑.๘.๓ ประเภทพยัญชนะมี ๔๔ ตัว

๑.๑.๙ ขนาดของตัวพยัญชนะซึ่งให้เด็กเริ่มหัดเขียนควรโตกว่านี้เล็กน้อย

น้อย

๑.๑.๑๐ อาจทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมโดยใช้เส้นประกอบเป็นรูปพยัญชนะ โดยให้ทอเส้นซึ่งเป็นจุด ๆ ทั้งแนวนอน และมีตัวเลขกำกับจุดนั้น โดยเรียงลำดับ ๑→๒→๓ แต่แบบฝึกหัดนี้ต้องให้มีขนาดใหญ่มาก และแบบฝึกหัดนี้จะฝึกพร้อมกับการสอนลำดับของเลขไปควบ

๑.๒ ขอเสนอแนะสำหรับครูในการสอนคัดลายมือซึ่งอาจใช้แบบฝึกหัด

๑.๒.๑ ในด้านการเตรียมครูผู้สอนเอง

๑.๒.๑.๑ ครูผู้สอนควรจะเป็นผู้ที่รักเด็ก ใจเย็น อุดมคติ มีอารมณ์ขัน ตั้งใจจริง ช่างสังเกต สนใจเด็กโดยทั่วถึง ยอมรับเด็กในสภาพที่เด็กเป็น และไม่หวังผลเลิศในตัวของเด็กจนเกินไป

๑.๒.๑.๒ สามารถสร้างนิทานขึ้นได้เองจากภาพที่ได้เห็น มีความสามารถในการเล่านิทาน และมีกลวิธีในการเร้าใจนักเรียนให้สนใจและหัดเขียน

๑.๒.๑.๓ ทำตนให้เป็นที่รักและไว้วางใจของเด็กๆ เพื่อให้เด็กเกิดความอบอุ่น รักครู รักโรงเรียน เพื่อทำให้ประสิทธิภาพของการเรียนสูงขึ้น

๑.๒.๑.๔ ควรเป็นผู้เฝ้าหาความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการคัดลายมือ และสนใจที่จะทดลองสอนตามผลการวิจัยใหม่ ๆ เกี่ยวกับการคัดลายมือ

๑.๒.๑.๕ ตัวครูผู้สอนเองควรฝึกคัดและเขียนให้สวยงาม ถูกต้องและแน่นอนเพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีของเด็ก

๑.๒.๒ เตรียมเด็กโดยคำนึงถึงความพร้อมของเด็ก ถ้าเด็กยังไม่พร้อมที่จะเขียน ครูไม่ควรบังคับให้เด็กเขียนเป็นอันขาด และไม่ควรรำโทษถ้าเด็กยังไม่พร้อมที่จะเขียน จะทำให้เด็กเสียกำลังใจ ท้อถอยและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเขียน จะทำให้เกลียดการเขียนในที่สุด

๑.๒.๓ ในด้านการเตรียมอุปกรณ์

๑.๒.๓.๑ อาจสร้างแบบฝึกคัดสำหรับเด็กขึ้นใช้เองในโรงเรียนโดยยึดแบบอย่างจากงานวิจัยใหม่ ๆ แบบฝึกคัดไม่จำเป็นต้องเป็นสมุด และมีแบบฝึกทั้งหมดในสมุดเล่มนั้น อาจเป็นแผ่นกระดาษแจกให้เด็กเขียนครั้งละ ๑ แผ่น เสร็จแล้วเก็บใส่แฟ้มประจำตัวของเด็กไว้ เพื่อพัฒนาการของเด็กแต่ละคน เส้นบรรทัดที่ให้เด็กฝึกคัด ควรกว้างประมาณ ๑ นิ้ว ถ้าเป็นสมุดธรรมดาควรรี ๒ บรรทัดก่อนแล้วค่อย ๆ ลดขนาดลง

๑.๒.๓.๒ ถ้าแบบฝึกหัดมีภาพประกอบ ควรเตรียมสร้าง
นิทานประกอบภาพไว้อีกหน้า อาจคนควาและแตงนิทานประกอบพยัญชนะไทยทั้ง ๔๔ ตัว
เตรียมไว้

๑.๒.๓.๓ เตรียมอุปกรณ์การเขียนหรือแนะนำผู้ปกครอง
ให้จัดหาหนังสือที่เหมาะสมกับเด็กเริ่มเรียนซึ่งควรเป็นหนังสืออ่อน ๆ เขียนติดง่าย แล้วจึง
ค่อย ๆ ให้แข็งขึ้นหรืออาจใช้ปากกาใส่สักหลาด ดินสอสีหรือสีเทียน เป็นต้น

๑.๒.๔ เริ่มให้เด็กฝึกเขียน โดยเริ่มตามลำดับดังนี้

๑.๒.๔.๑ เริ่มให้ฝึกเขียนด้วยการให้ขีดเขียนเส้นอย่าง
อิสระตามใจชอบในเนื้อที่ว่าง ๆ ไม่มีเส้นบรรทัด เช่น บนกระดานดำ กระดานวาดรูป
หรือกระดาษแผ่นใหญ่ให้ฝึกเช่นนี้จนกระทั่งสังเกตว่า เด็กสามารถบังคับปากกามือที่แขน
มือ และนิ้วทั้ง ๕ ได้

๑.๒.๔.๒ ฝึกกล่อมเนื้อมือ และแขนเพิ่มเติม โดยการ
ให้ทำงานฝีมือเช่น พับกระดาษ หรือขดเชือกให้เป็นรูปร่างต่าง ๆ เป็นต้น

๑.๒.๔.๓ เมื่อมีความรู้พร้อมพอสมควรให้นำควา
ภาพที่มีส่วนสัมพันธ์กับเส้น โดยการเล่านิทานประกอบเพื่อเร้าให้เด็กสนใจที่จะเขียนเส้น
ที่อยู่ในภาพก่อนจะฝึกเขียนเส้นอย่างจริงจัง

๑.๒.๔.๔ หัดให้เด็กจับดินสออย่างถูกวิธีโดยครูยกตัวอย่าง
ให้ดูและสอนเป็นรายบุคคล

๑.๒.๔.๕ เริ่มให้เขียนเส้นต่าง ๆ (ทั้ง ๑๓ เส้น) โดย
เขียนขนาดอิสระตามใจชอบ จากตัวอย่างที่ครูเขียนให้ดูบนกระดาน และให้นักเรียน
เขียนลงบนจุดไข่ปลาในภาพประกอบแบบฝึก

๑.๒.๔.๖ แนะนำให้นักเรียนรู้จักเส้นบรรทัดสำหรับเด็ก
เริ่มเรียน เส้นบรรทัดควรมีขนาดเล็กที่สุด ๑ นิ้ว และยกตัวอย่างการฝึกเขียนเส้นต่าง ๆ
ลงบนเส้นบรรทัดให้เด็กดู

๑.๒.๔.๗ ถ้าให้เด็กฝึกเขียนบนกระดาษเปล่าที่โต๊ะของตัวเอง โดยครูยกตัวอย่างใหญ่บนกระดานคำ ควรมีตัวอย่างแผ่นเล็กๆ แจกให้เด็กที่โต๊ะด้วย เพราะความสัมพันธ์ระหว่างสายตากับมือยังอยู่ในระยะพัฒนา ถ้าเด็กเงยหน้ามองกระดานและก้มลงเขียนบนกระดาษของตนอาจทำให้เกิดการเครียด และสับสนได้ แต่ถ้าเด็กมีความพร้อมและทักษะพอเพียงแล้วก็อาจให้ลอกเลียนแบบจากกระดานคำได้ แต่ก็ยังต้องคอยระวังไม่ให้ห่างจากตัวอย่างมากนัก

๑.๒.๔.๘ กลอนสอนคัดพยัญชนะ นอกจากครูจะนำตัวการเจ้านิทานแล้ว ครูอาจจะให้นักเรียนช่วยเดาประกอบหรือเพิ่มเติมบ้าง เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้วย อาจจะตั้งประสบการณ์ของเด็กมาให้สัมพันธ์กับการเขียนด้วย เพื่อช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึก รักและภูมิใจสิ่งที่เขียนเพราะเด็กจะเห็นความสำคัญของตัวเอง การเขียนจะมีความหมายมากขึ้นและจะทำให้ประสิทธิภาพของการเรียนเขียนสูงขึ้น

๑.๒.๔.๙ ในระหว่างการสอนคัดพยัญชนะ ครูควรเอาใจใส่ดูแลเป็นรายบุคคลอย่างใกล้ชิด เพื่อแก้ไขวิธีจับดินสอ ทาหน้ และเพื่ออธิบายทิศทางในการเขียนพยัญชนะให้นักเรียนเข้าใจเป็นอย่างดี

๑.๒.๔.๑๐ การให้คัดพยัญชนะเมื่อเริ่มคัดใหม่ ๆ ควรให้มีขนาดใหญ่มากและค่อย ๆ ลดลงตามลำดับ

๑.๒.๔.๑๑ เมื่อเด็กรู้จักตัวพยัญชนะบ้างแล้วควรเริ่มคัดตัวพยัญชนะขนาดใหญ่ให้มีสีสันสวยงาม และมีภาพประกอบให้สัมพันธ์กัน คัดไว้รอบ ๆ ห้อง หรือที่ป้ายนิเทศหน้าห้อง

๑.๒.๔.๑๒ ควรให้มีเวลาฝึกคัดเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ ช่วงเวลาที่ไม่ควรนานเกินไป เพราะเด็กอาจจะเบื่อได้ง่าย เพราะเด็กอาจจะทำอะไรไม่เสร็จ หรือสิ้นเกินไป

๑.๓ ขอเสนอแนะสำหรับผู้สนใจอาจจะทำการศึกษาต่อโดยอาจจะทำการวิจัยในเรื่องต่อไปนี้

๑.๓.๑ ศึกษาและเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการคัดลายมือจากแบบฝึกหัดที่ใส่โครงร่างขึ้นและแบบฝึกหัดที่มีชายตามทองคำ

๑.๓.๒ ศึกษาและเปรียบเทียบ การเขียนพยัญชนะไทยของเด็กที่เขียนคursive และมือขวา

๑.๓.๓ ศึกษาและเปรียบเทียบอุปกรณ์ เครื่องเขียน ที่มีผลต่อการคัดลายมือของเด็ก

๑.๓.๔ ศึกษามาตราส่วนของตัวอักษรที่เหมาะสมกับความพร้อมของเด็กเริ่มเรียนมากที่สุด

๑.๓.๕ ศึกษาทิศทางของตัวอักษรที่เด็กเขียนผิดเสมอ เพื่อการปรับปรุงแก้ไข

๑.๓.๖ ศึกษาเรื่องแบบฝึกหัดคัดลายมือของเด็กเริ่มเรียนนี้โดยใช้ตัวอย่างประชากรมากขึ้น เพื่อให้ได้ตัวแทนประชากรในวงที่กว้างออกไป

๑.๓.๗ ศึกษาความยากง่ายในการเขียนพยัญชนะไทยของเด็กจากการสัมภาษณ์ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนเขียนมาเป็นเวลานาน

๒. ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะซึ่งรวบรวมได้จากผู้ตอบแบบสอบถาม พอจะสรุปได้ดังนี้

๒.๑ ขนาดของ เส้นวงกลมที่ให้เด็กเริ่มเขียนเป็นวงกลมที่เล็กเกินไป เด็กยังบังคับมือไม่ได้

๒.๒ ตัวอักษร ษ นั้น ตอนแรก ๆ เด็กจะยังเขียนใส่ไม่ได้ จึงต้องให้ลากเส้นออกไปตรง ๆ คือ ษ

๒.๓ หัวของตัวอักษร ข ฃ ช ฅ ตอนแรกเด็กจะเขียน วงกลมแล้วลากเส้นลงมา เช่น ข ซึ่งทางโรงเรียนจะปล่อยให้ก่อนพอชั้นที่เด็กโตขึ้นจึงค่อยๆ เริ่มสอนเขียนมีรอยโค้งหยัก

๒.๔ ตัวอักษร ฐ ควรให้เด็กเขียนตรงฐานเป็นเส้นตรงไม่มีหัวกลม

๘

๒.๕ การใส่ลูกศรบอกทิศทางในตัวอักษรจะทำให้เด็กสับสน เด็กบางคน ยังไม่มีความเข้าใจ และควรจะไม่ใส่ลูกศร

๒.๖ การให้เลขบอกทิศทางนั้นเหมาะสมสำหรับเด็กโต

๒.๗ ขนาดของตัวอักษรที่ให้เด็กเริ่มคัดควรจะโตกว่านี้ และควรให้เท่าๆ กับเส้นสีดำที่ให้เด็กคัดเขียน

๒.๘ เด็กที่มีความพร้อมควรได้รับการสนับสนุนให้ฝึกเขียนหัวอักษร

ช ช ช ช เหล่านี้ให้ถูกต้อง

๒.๙ แบบฝึกหัดควรมีให้มากกว่าในตัวอย่าง

๒.๑๐ ภาพประกอบบางภาพมีรายละเอียดมากเกินไป

๒.๑๑ เด็กจะชอบภาพประกอบที่เป็นรูปสัตว์ต่าง ๆ อย่างมากและเร้าความสนใจได้ดี

๒.๑๒ ภาพบางภาพไม่เหมาะที่จะให้เด็กระบายสี แต่ทั้งเล่มเหมาะมากสำหรับเด็กที่มีความพร้อม

๒.๑๓ รูปเล่ม ภาพ และแบบฝึกหัดเล่มนี้จะดีมากถ้ามีแบบฝึกให้มากกว่านี้ และภาพประกอบที่ใหญ่และชัดเจนกว่านี้

๒.๑๔ นอกจากนั้นผู้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า "ตามประสบการณ์ที่ได้รับ การศึกษามาในระดับ ป.กศ.สูง วิชาเอกอนุบาล รวมทั้งประสบการณ์ในการสอนเด็ก อนุบาลมาแล้ว เราจัดประสบการณ์ในรูปแบบกิจกรรมต่างๆ สนองความต้องการของเด็ก และส่งเสริมพัฒนาการทุก ๆ ด้านให้แก่เด็กเสียก่อนเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่เด็ก เมื่อสังเกตและพิจารณาโดยรวมครบแล้วเห็นว่าเด็กมีความพร้อมที่จะเขียนได้แล้วจึงสอน ให้เด็กเริ่มเขียน เด็กก็จะสามารถเขียนได้"